

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: a) M. D., b) N. S., oba zastoupeni Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015, č. j. CPR-31907-3/ČJ-2015-930310-V238, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2016, č. j. 1 A 91/2015 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství cizinecké policie“) ze dne 9. 8. 2015, č. j. KRPA-174433-40/ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) na dobu jeden rok ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci a) ve smyslu § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo žalobci a) uloženo, neboť pobýval na území ČR bez platného víza v období ode dne 29. 4. 2014 do dne 29. 4. 2015, kdy se sám dobrovolně dostavil ke krajskému ředitelství cizinecké policie.

[2] V rámci řízení o správním vyhoštění byla jako účastník řízení přibrána žalobkyně b), družka žalobce a). Oba shodně tvrdili, že od 31. 12. 2014 společně sdílí domácnost, jejich vztah (trvající od konce listopadu 2014) je trvalý a hluboký, že jsou na sobě citově závislí, podporují se a plánují společnou budoucnost (podnikání, svatba, děti). Vzájemně poznávají i své rodiny, mají společné přátele.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015, č. j. CPR-31907-3/ČJ-2015-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání obou žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí.

[4] Proti posledně jmenovanému rozhodnutí byla podána žaloba, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 1. 2016, č. j. 1 A 91/2015 - 58, (dále také jen „napadený rozsudek“). Městský soud po shrnutí skutkového stavu uvedl, že v soudním řízení neprováděl další dokazování, neboť správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a výpovědi svědků navrhané žalobci „*by na právním hodnocení věci nic nezměnily (nesporným mezi účastníky není skutečnost, zda a jaké vztahy mezi účastníky jsou, ale následky správního vyhoštění a okolnosti pobytu žalobce 1) v České republice, které jsou dostatečně seznatelné z podkladů, z nichž vycházel žalovaný i policie*“). V meritu věci vycházel ze znění § 119 a § 15a zákona o pobytu cizinců. Souhlasil se správními orgány, když neuznali žalobce a) za rodinného příslušníka v postavení obdobném manžela žalobkyně b), neboť nesplňuje zákonnou podmínku dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Dle městského soudu správní orgány hodnotily všechny skutečnosti, které ve správním řízení vyšly najevo, věc správně právně posoudily, přičemž vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobců.

[5] Jako hlavní podstatu sporu vymezil městský soud nesouhlas žalobců s hodnocením dopadu rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života, když správní orgány nepovažovaly jejich partnerský vztah za tak intenzivní, aby rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud zdůraznil, že hodnotu soukromého a rodinného života cizince musí mít stát při ukládání správního vyhoštění na zřeteli, nejde však o hodnotu absolutní, která by znamenala rezignaci státu nad jeho zájmem upravovat pobytový režim na svém území. Dospěl přitom k závěru, že v době rozhodování krajského ředitelství cizinecké policie poměrně krátký partnerský vztah žalobců nemůže nabýt takové intenzity, aby způsobil nemožnost uložit správní vyhoštění. Zohlednil zároveň, stejně jako správní orgány, že žalobce a) se na zdejším území zdržoval delší dobu nelegálně a vztah s žalobkyní b) navázal až v době svého nelegálního pobytu. Oba si této skutečnosti museli být vědomi a museli předpokládat, že jednou bude muset dojít k řešení pobytového statusu žalobce a).

pokračování

[6] Městský soud hodnotil věc rovněž v kontextu kritérií vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahujících se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Uvedl, že *„[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu“*. Ztotožnil se přitom se správními orgány, které s ohledem na tato kritéria dospěly k závěru, že vazby žalobce a) v České republice nejsou tak intenzivní, aby bránily správnímu vyhoštění. K námitkám žalobců soud upozornil, že není sporným jejich vzájemný vztah, naopak správní orgány z něj vycházely a tuto skutečnost i hodnotily. *„Podstatným rozhodovacím důvodem v této věci jsou však okolnosti jiné, které nemohou zvrátit vydané správní rozhodnutí (nelegální delší pobyt žalobce na území České republiky, nedostatek intenzity krátkého družského poměru účastníků natolik, aby bylo možno tyto hodnoty nadřadit zájmu státu na pobytovém statusu cizince apod.)“*. Tyto skutečnosti byly zohledněny při stanovení délky doby vyhoštění, která byla uložena v nejnižší možné míře. Existence vztahu žalobců ovlivnila délku doby vyhoštění ve prospěch žalobce a). Soud se ztotožnil s hodnocením věci žalovaným a krajským ředitelstvím cizinecké policie a nepovažuje uložené správní vyhoštění za nepřiměřené.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobci [dále jen „stěžovatelé“ či „stěžovatel a)“ a „stěžovatelka b)“] napadli v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, jak bylo uvedeno výše. Stěžovatelé svou kasační stížnost opírají o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuji zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[8] Stěžovatelé poukazují na zjištění správních orgánů, že spolu žijí ve společné domácnosti (od prosince 2014) a oba se podílí na úhradě a zajištění životních potřeb, mají obdobné zájmy, dobře si spolu rozumí, vzájemně se podporují a plánují společnou budoucnost. Žalovaný však nevyhodnotil vyhoštění stěžovatele a) jako nepřiměřený zásah. Soud měl zohlednit nespornou skutečnost, že soužití stěžovatelů je spořádané a obdobné vztahu manželskému. Stěžovatelka b) si výslovně přeje žít se svým druhem na území České republiky a odmítá ho následovat do Tuniska, neboť se obává bezpečnostní situace a není schopna akceptovat tamní styl života. Návrat stěžovatele a) do země původu je nereálný, neboť se zde asimiloval a oba by byli vystaveni nepříznivým podmínkám, vazby k zemi původu jsou zpretrhány. Původní rodina v Tunisku nejeví o stěžovatele zájem. Stěžovatel by nebyl schopen družku žijící v České republice finančně zajistit, s ohledem na nedostatek prostředků by tak nebyla možná ani její návštěva v Tunisku. Důsledkem správního vyhoštění by tak byla pravděpodobně likvidace jejich funkčního vztahu.

[9] Dle stěžovatelů nebyl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, čímž došlo k porušení § 3, jakož i § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nebylo přihlédnuto ke specifickým okolnostem případu a už vůbec nebyly řešeny oprávněné zájmy stěžovatelů.

[10] Stěžovatelé mají postup správních orgánů za nesprávný a rozhodnutí za nedostatečně odůvodněná. Poukazují na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Domnívají se s ohledem na údajnou praxi správních orgánů neumožňujících vyhoštěným cizincům návrat do země, že nucené opuštění území České republiky bude trvalé a znemožní stěžovateli a) návrat zpět. Rozhodnutí o správním vyhoštění je proto nepřiměřené. Odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území České republiky stěžovatelé odmítají jako nedostatečné zjištění skutkových okolností podstatných pro rozhodnutí ve věci. Správní orgány možný zásah do soukromého a rodinného života prakticky nezkoumaly, jejich rozhodnutí jsou tudíž nepřezkoumatelná. Jelikož městský soud tato pochybení nenapravit, převzal je do svého rozhodnutí. Rozhodnutí se zaměřují pouze na zpochybnění postavení stěžovatele a) jako rodinného příslušníka občana EU, a nezjišťovaly okolnosti v jeho prospěch. Správní orgány ani soud nepřistoupily k výslechu navrhovaných svědků, byť se týkají skutečností zásadních ve vztahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a). Rozhodné ve věci není pouze zjištění, zda se jedná o rodinného příslušníka občana EU. Ani soud si neopatřil podklady pro zjištění aktuální situace v soužití stěžovatelů. Jinak by musel zjistit, že stěžovatelé žijí spořádaným rodinným životem jako manželé a napadené rozhodnutí v důsledku nepřiměřeného zásahu do rodinných vazeb stěžovatelů zrušit. Je povinností všech správních orgánů i soudu aktuálně zkoumat skutkový stav věci.

[11] Napadeným rozhodnutím je významně dotčena i stěžovatelka b), která myšlenkou na vyhoštění stěžovatele a) psychicky trpí, neboť jí stěžovatel poskytuje láskyplné rodinné zázemí a životní oporu. Cítí se být nepřiměřeně omezena na svém soukromém a rodinném životě a správní vyhoštění vnímá jako nepřiměřenou a krutou sankci vůči bezúhonné milující osobě.

[12] Stěžovatelé spatřují svévoli ve skutečnosti, že správní orgány ani soud neodůvodnily, jak by mohl stěžovatel a) v budoucnu ohrozit bezpečnost státu, či narušit veřejný pořádek, když žije spořádaně a žádné ohrožení zájmu státu nehrozí. Tak nelze hodnotit jeho dřívější protiprávní jednání, když prokázal, že v něm nehodlá pokračovat a má zájem věc řešit a zachovat svůj vztah se stěžovatelkou b) do budoucna.

[13] Závěrem stěžovatelé namítají, že soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatečně vypořádal žalobní námitky a své rozhodnutí náležitě neodůvodnil.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření toliko odkázal na napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, přičemž konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené. Vzhledem k tomu, že vyjádření neobsahovalo žádné nové informace, Nejvyšší správní soud ho nezasílal stěžovatelům na vědomí.

[15] Stěžovatelé zároveň žádají o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Důvody návrhu byly doplněny podáním ze dne 28. 2. 2016 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne. Stěžovatelé uvádí, že jejich vztah je velmi silný a plánují uzavření manželství, jeho intenzita odpovídá co do rozsahu vztahu předpokládanému zákonodárcem v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatele a) je nezbytné považovat za rodinného příslušníka občana EU. Není mu proto možné uložit správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž pouze dle odst. 2 téhož ustanovení, avšak intenzita a charakter protiprávního jednání stěžovatele a) neodpovídá

pokračování

zákonným předpokladům uvedeným v citovaném ustanovení. Své tvrzení, že stěžovatel a) je nepochybně rodinným příslušníkem občana EU podporují stěžovatelé odkazem na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08 ve věci Metock a ostatní, dle něhož má občan EU právo rozvíjet svůj rodinný život na území členského státu EU a z toho důvodu musí být jeho rodinným příslušníkům umožněn pobyt v tomto státě. Není přitom rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník do členského státu přicestoval a zda měl v této době legální pobyt na území některého členského státu EU, ani kdy příbuzenský vztah vznikl. Stěžovatelé proto považují argumentaci žalovaného, že jejich vztah vznikl až v době nelegálního pobytu stěžovatele a), za irelevantní ve vztahu k možnosti jej vyhostit. Posouzení trvalosti vztahu stěžovatelů s odkazem na okolnosti jeho vzniku a dobu trvání nese znaky libovůle a pomíjí tvrzenou hloubku vztahu, když k této otázce nebyli stěžovatelé ani vyslechnuti. Oba přitom deklarovali trvání vztahu i do budoucna. Rozhodnutí soudu, přebírající argumentaci správních orgánů, je nezákonné, nepřezkoumatelné a v rozporu s principem materiální pravdy. Zasahuje nepřiměřeným způsobem do práva na respektování soukromého a rodinného života stěžovatelů. Vyhoštěním stěžovatele a), který má v České republice velmi silné rodinné pouto a zázemí, tak hrozí nenahraditelná újma. Naopak setrváním stěžovatele a) na území ČR v době soudního řízení nehrozí nikomu újma, když ani dosud jeho pobytem na území nikdo ničeho neutrpěl. Se stěžovatelem a) je navíc aktuálně vedeno řízení o povolení přechodného pobytu, o kterém dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, přičemž pravomocné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění povede k zastavení uvedeného řízení. V této skutečnosti i v rozvrácení vztahu stěžovatelů spatřují stěžovatelé nepoměrně větší újmu, než by mohla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout jiným osobám, a nelze ani shledat rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[16] Posledně uvedené podání stěžovatelé zaslali prostřednictvím nového právního zástupce, který zároveň uvedl, že plnou moc k zastupování stěžovatelů a vyjádření stěžovatelky b) k věci zasílá jako přílohy předmětného podání poštou. Uvedené přílohy obdržel Nejvyšší správní soud dne 2. 3. 2016. Obdržená vyjádření stěžovatelky b) jsou toliko kopie jejího vyjádření k odvolání, které je obsaženo ve správním spisu, a kopie vyjádření k rozhodnutí žalovaného, které je již obsaženo ve spisu městského soudu. Nejvyšší správní soud se s obsahem předmětných vyjádření seznámil již dříve, přičemž tato argumentace byla zohledněna při rozhodování žalovaného i městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost žalobců **není** důvodná.

[19] Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelé podali z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.;

fakticky se však dovolávají rovněž důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť nesouhlasí s právními názory vyjádřenými v napadeném rozsudku, namítají tedy nesprávné hodnocení právní otázky; a dále vytýkají soudu, že se nevypořádal se všemi jejich námitkami a rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, dovolávají se tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejprve je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud zdejší soud neshledá nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci městským soudem [vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovateli uplatněných kasačních důvodů.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu žádné vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[22] Stěžovatelé namítali, že městský soud se náležitě nevypořádal s jejich námitkami a nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. O tom, že napadený rozsudek je bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, svědčí ostatně i to, že s jeho závěry stěžovatelé ve své kasační stížnosti bez problému polemizují.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé konkrétně neuvedli, s jakými žalobními námitkami se městský soud nevypořádal, a jejich výtky zůstávají toliko v obecné

pokračování

rovině. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by městský soud argumentaci stěžovatelů pominul a v odůvodnění rozhodnutí se s ní nevypořádal. Tvrdí-li stěžovatelé, že městský soud pominul jednoznačně prokazané skutečnosti a nezabýval se dostatečně intenzitou jejich vztahu, pak kasační soud tento názor nesdílí. Městský soud vzal v potaz všechny skutečnosti, které byly v řízení před správními orgány jednoznačně prokázány, a z nich vycházel při hodnocení daného případu, přičemž neshledal potřebu provádět další dokazování, neboť skutečnosti, které chtěli stěžovatelé osvědčit, měl za nesporné. Co se týče zjištění relevantních pro posouzení vzájemného vztahu stěžovatelů a zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a), městský soud je vyhodnotil správně, k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjádří dále. Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, a je proto na místě zabývat se meritorními námitkami.

[24] Jádrem stížnostní argumentace spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a s tím souvisejícím nesprávném právním hodnocení otázky přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele a). Stěžovatelé v kasační stížnosti vyslovili přesvědčení, že správní orgány i soud nesprávně posoudily jejich vztah obdobný rodinnému vztahu na území České republiky (resp. jich vůbec nedbaly), ačkoliv skutečnost, že v České republice spolu žijí ve společné domácnosti ve vztahu rovnému manželství, měla být posouzena jako překážka správního vyhoštění, a to v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[25] Jelikož od správné kvalifikace jednání stěžovatele a aplikace odpovídajícího ustanovení zákona na zjištěný skutkový stav se nutně odvíjí i ostatní posuzované otázky, zabýval se nejdříve Nejvyšší správní soud námitkou stěžovatelů, že stěžovatel a) je rodinným příslušníkem občana EU, a nebylo proto možné vyhostit jej dle ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelé opakovaně uváděli, že žijí ve společné domácnosti ve vztahu obdobném vztahu manželskému, a dovolávali se aplikace ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (a implicitně i odst. 4 téhož zákona) a přiznání stěžovateli a) postavení cizince, který je rodinným příslušníkem občana České republiky, resp. občana EU. Podle uvedeného ustanovení se ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrně doloží, *má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*.

[26] Dospěl-li městský soud i správní orgány k závěru, že stěžovatel a) nemá postavení rodinného příslušníka občana EU, resp. České republiky, neboť jeho vztah se stěžovatelkou b) z důvodu jeho délky nelze považovat za vztah natolik intenzivní a trvalý, aby takové postavení založil, je uvedené posouzení nutno považovat za správné. Takové postavení totiž nelze přiznat každému cizinci, který si najde partnera s občanstvím některé členské země a sdílí s ním společnou domácnost. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35, Nejvyšší správní soud upozornil, že při výkladu a aplikaci citovaného ustanovení, resp. při výkladu v něm obsaženého neurčitěho pojmu *vztah obdobný vztahu rodinnému*, lze obecně vycházet z toho, že tento pojem v sobě zahrnuje dvě dílčí kritéria, jimiž jsou a) kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a b)

kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah kvalitativně obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Nejvyšší správní soud má za to, že kvalitativní stránka vztahu nebyla v daném případě nijak zpochybněna, avšak vztah stěžovatelů nesplňuje kritéria ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců kvůli své kvantitativní stránce. Vzhledem k jeho délce jej nelze považovat za trvalý. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely*“, přičemž dále zdůraznil, že „*[p]ři posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity*“. S ohledem na citované závěry tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vztah stěžovatelů existující v době rozhodování žalovaného po necelý rok, nesplňuje podmínku trvalosti, kterou zákon výslovně vyžaduje. Ani při posouzení této otázky tak městský soud a správní orgány nechybovaly. Není přitom pravdou, že by v této otázce nebyli stěžovatelé ani vyslechnuti. Oba dostali v rámci správního řízení dostatečný prostor k vyjádření a správní orgány, ani soud nijak nezpochybnil, že stěžovatelé společně skutečně sdílí domácnost a žijí spolu jako druh a družka.

[27] Vzhledem ke stížnostní argumentaci Nejvyšší správní soud dodává, že na hodnocení věci nemůže nic změnit ani odkaz na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. C-127/08, ve věci Metock a ostatní, neboť závěry zde vyslovené byly učiněny za diametrálně odlišných skutkových okolností. Cizinec (v původní věci Metock) byl nepochybně rodinným příslušníkem občanky EU, neboť vztah trval 12 let, byl jejím manželem a měl s ní dvě děti. Jeho žádosti o udělení oprávnění k pobytu pak nebylo vyhověno z důvodu nesplnění podmínky předchozího legálního pobytu v jiném členském státě. I v případě ostatních účastníků v uvedené věci se jednalo o cizince, kteří byli manželé občana EU. Předmětem sporu byla úprava, která pro udělení pobytového oprávnění v Irsku vyžadovala, aby i rodinný příslušník občana EU splňoval podmínku předchozího legálního pobytu v jiném členském státě. Stěžovateli citované závěry se tak vztahují právě k této podmínce, kterou však český právní řád neobsahuje. Z předmětného rozsudku tak nelze v nyní posuzovaném případě vyvozovat jakékoliv důsledky. Stěžovatelé nejsou manželé a nemají spolu děti, je tudíž logické, že pokud je hodnoceno, zda je jejich vztah vztahem obdobným vztahu rodinnému, musí být přihlédnuto ke všem okolnostem daného případu, zejména pak k délce trvání deklarovaných rodinných vazeb, jak bylo již uvedeno. Sám Soudní dvůr EU přitom v citovaném rozsudku uvedl, že právo na vstup a právo pobytu v členském státě přísluší pouze cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana EU. Tím však stěžovatel a) není. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, když na jednání stěžovatele a) aplikovaly ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[28] V daném případě byly jednáním stěžovatele a) naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza,*

pokračování

ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatelé v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítají. Naopak stěžovatel a) si byl plně vědom, že porušuje právní předpisy České republiky, když věděl, že má platné vízum k pobytu pouze od 6. 4. 2014 do 28. 4. 2014 (přicestoval dne 13. 4. 2015), avšak rozhodl se na území České republiky zůstat, aby se zde zkusil uplatnit v modelingu, když situace v Tunisku nebyla příznivá. Nyní se brání tím, že zde po sedmi měsících nelegálního pobytu navázal hluboký partnerský vztah a domnívá se, že vazby vytvořené za takových okolností mají zabránit jeho vyhoštění. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[29] Nejvyšší správní soud předepisuje, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

[30] Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32).

[31] Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[32] Jak správně uvedl již městský soud, práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např.

rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v posledně citovaném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.

[34] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu a námitky stěžovatelů v tomto rozsahu považuje za nedůvodné. Stěžovatelé zjevně nerozlišují mezi skutkovými zjištěními a právním hodnocením věci. Domnívají se, že když správní orgány a městský soud neshledaly jejich vztah jako překážku pro vyhoštění stěžovatele a), pak nedostatečně zjistily, jak je jejich vztah vážný a intenzivní. Tak tomu však není. Jak soud, tak správní orgány, při svém rozhodování vycházely ze zjištění, že stěžovatelé spolu žijí jako druh a družka od 31. 12. 2014 ve společné domácnosti, přičemž se začali scházet přibližně měsíc před tím, jejich vztah je skutečný a nikoliv účelový, jsou na sobě navzájem citově závislí, tráví spolu volný čas, mají společné plány do budoucna, atd. Uvedené vazby následně hodnotily ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na soukromý a rodinný život stěžovatelů a zohlednily je i při stanovení délky doby vyhoštění. To, že správní orgány ani soud, nepovažovaly vztah stěžovatelů [i s ohledem na společné trávení času s rodinou stěžovatelky b) a přáteli] za překážku pro uložení správního vyhoštění stěžovateli a), je však otázka právního hodnocení věci a správního uvážení, nikoliv otázka skutkového stavu. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že ani správní orgány, ani městský soud, nijak nezpochybnilly kvalitu vztahu mezi stěžovateli, avšak k závěru o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění je vedla jednak jeho délka, jednak okolnosti, za nichž byl vztah navázán, a protiprávní jednání, kterého se stěžovatel a) dopustil, jakož i míra jeho integrace na území České republiky a možnost reintegrace v zemi původu, jeho zdravotní stav atd. To vše byly okolnosti, které v konečném důsledku převážily nad negativními dopady do života obou stěžovatelů a které vedly k závěru, že vyhoštění stěžovatele a) na jeden rok nebude nepřiměřené. Jakékoliv další dokazování a zkoumání samotné intenzity citových vazeb a kvality vztahu mezi stěžovateli (a v souvislosti s tím i s dalšími osobami) nemohlo ovlivnit konečné rozhodnutí ve věci.

pokračování

[35] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, bude nyní zkoumat, jak bylo se zjištěnými skutečnostmi naloženo ve vztahu k přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele a), resp. stěžovatelů. Městský soud i správní orgány nezpochybnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně představuje zásah do života stěžovatele a jeho družky, nicméně dostatečně a přesvědčivě se vypořádaly s tím, že v dané situaci nejsou naplněny podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud vycházel z premisy, že zásah do soukromého a rodinného života cizince je možný za předpokladu, že je přiměřený okolnostem případu. Aplikoval přitom, stejně jako městský soud, kritéria vyplývající ze shora citované judikatury ESLP a správních soudů.

[36] Stěžovatel a) se zdržoval na území ČR vědomě nelegálně po dobu jednoho roku. Závažnost jeho jednání spočívá ve zcela úmyslném a relativně dlouhodobém porušování zákona o pobytu cizinců, aniž by k tomu existoval rozumný důvod. Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že zůstal v České republice, protože zde se chtěl vyzkoušet uplatnit v modelingu. Proč však přicestoval s tímto úmyslem pouze na krátkodobé vízum (platným od 6. 4. 2014 do 28. 4. 2014) a neřešil předem své pobytového oprávnění jinak, není zřejmé. V České republice se rozhodl zůstat s vědomím, že tak jedná nelegálně. K navázání vztahu se stěžovatelkou b) došlo až v době, kdy zde pobýval delší dobu nezákonně (7 měsíců), což bylo známo i jeho družce. Při zakládání rodinných vazeb v takové situaci však musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území České republiky bude pravděpodobně pouze dočasné a měli by tedy zvažovat také možnost soužití ve vlasti stěžovatele a), případně se smířit s pravděpodobným vzájemným odloučením. Uvádí-li stěžovatelka b), že je pro ni nemožné následovat svého druhu do země jeho původu, pak se jistě nabízí i možnost udržovat jejich vztah na dálku a zahájit opět společné soužití na území České republiky, jakmile stěžovatel a) vyřeší svůj pobytový status v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud nezlehčuje citovou újmu, kterou způsobí odloučení stěžovatelů, uvádí však, že v dnešní době nejsou ani vztahy tzv. na dálku nic neobvyklého. Lze rozumně předpokládat, že pokud je vztah stěžovatelů skutečně tak silný, jak deklarují, pak jistě i dočasné odloučení společně překonají. Jak již uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 6, na konci prvního odstavce) s odkazem na prvostupňové rozhodnutí, „uložení správního vyhoštění neznamená, že účastník řízení již v budoucnu nebude oprávněn na území České republiky nikdy pobývat, či např. podnikat...v případě, kdy míra vztahu mezi účastníky řízení bude prohloubena natolik, že dojde následně i ke změně postavení účastníka řízení, lze využít ustanovení § 122 zákona č. 326/1999 Sb.“ Nic nebrání tomu, aby stěžovatelé dovozovali, že správní orgány nepovolují pobyt cizincům, kteří byli vyhoštěni. Uvedené ustanovení zákona připouští možnost i v době, kdy doba vyhoštění ještě trvá, povolení krátkodobého pobytu, a rovněž i zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, pomine-li důvod jeho uložení a z poloviny byla doba vyhoštění vykonána.

[37] Stěžovatelé tvrdí, že vazby stěžovatele a) v zemi původu jsou zpřetrhány a jeho návrat je nereálný, neboť se již asimiloval v České republice. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí a naopak se ztotožňuje se závěry správních orgánů a městského soudu. Ty vycházely ze skutečnosti, že stěžovatel na území České republiky pobývá od dubna 2014 a jeho pobyt mimo zemi původu je tak relativně krátký, nemá v České republice majetek ani

závazky, přičemž většinu svého života prožil v Tunisku, kde musí mít své zázemí. Jeho asimilace v České republice spočívá především v tom, že zde navázal partnerský vztah, nadto v době neoprávněného pobytu. Tvzení, že původní rodina o stěžovatele nejví zájem, je jednak skutečností novou, kterou stěžovatelé namítají až v kasační stížnosti, jednak je v rozporu s jejich tvrzením předchozím. Oba stěžovatelé v průběhu správního řízení tvrdili, že s rodinou v Tunisku udržuje stěžovatel a) kontakt prostřednictvím internetového spojení, dokonce i stěžovatelka b) tímto způsobem hovořila s otcem, matkou a bratrem svého druha. Stěžovatel a) rovněž uváděl, že ho rodina finančně podporuje, cítí se zdravý a případné rozhodnutí o správním vyhoštění bude respektovat a bydlet bude u rodičů, přičemž jako jediný důvod, který mu brání v návratu do země původu, uvedl svůj vztah k družce. Žádné jiné důvody bránící mu v návratu do Tuniska mu nebyly známy. Všechny tyto okolnosti pak také oba správní orgány hodnotily a vycházely z nich při rozhodování. Námitky uvedené v kasační stížnosti stran nemožnosti stěžovatele a) vrátit se do své vlasti, shledává proto Nejvyšší správní soud jako účelové. Totéž lze říci o tvrzení, že stěžovatel a) nemůže družku ze své země finančně podporovat. Byť oba hradí náklady na chod domácnosti společně, nejsou na sobě finančně závislí, jak oba shodně uváděli. Oba mají své vlastní příjmy, kdy stěžovatelka b) vydělá sama měsíčně asi 20.000 Kč. Nedostatek finančních prostředků v případě vyhoštění stěžovatele a) jí tak zjevně nehrozí.

[38] Odmítají-li stěžovatelé odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území České republiky jako nedostatečné zjištění skutkových okolností podstatných pro rozhodnutí ve věci, pak jsou jejich závěry zcela mylné. Napadené tvrzení městského soudu představuje právní hodnocení případu, kdy soud vycházel z judikatury Ústavního soudu a ESLP, která říká, že z čl. 8 Úmluvy nelze dovozovat právo cizince pobývat na území členského státu. Opět je tudíž třeba zopakovat, že stěžovatelé zaměňují zjištění skutkového stavu s právním hodnocením věci, resp. aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. Městský soud v posouzení předmětné otázky nijak nepochybil.

[39] Správní orgány i soud hledaly spravedlivou rovnováhu mezi zájmem státu, aby se na jeho území zdržovali jen cizinci, kteří k tomu mají příslušné oprávnění, a zájmy cizince, tedy stěžovatele a), který na území České republiky žil nelegálně, avšak navázal zde partnerský vztah se stěžovatelkou b). V době rozhodování žalovaného vztah stěžovatelů trval necelý rok, tedy kratší dobu, než se zde stěžovatel a) zdržoval nelegálně. Svůj vztah budovali od počátku s vědomím, že stěžovatel a) zde nemá povolen pobyt a je zde delší dobu nelegálně (oproti 15 dnům legálního pobytu). Stěžovatel má zázemí v zemi původu a s Českou republikou ho pojí pouze vztah se stěžovatelkou b). Oba stěžovatelé však miní společné soužití vážně, mají k sobě silné citové vazby a plánují společnou budoucnost. Všechny tyto okolnosti braly správní orgány (i soud) v úvahu a nijak nezpochybnil, že správní vyhoštění stěžovatele a) bude představovat citelný zásah do soukromého a rodinného života jeho i družky. Zároveň však tento zásah poměřily s délkou neoprávněného pobytu stěžovatele a) na území České republiky a ostatními zmíněnými skutečnostmi, přičemž dospěly k závěru, že v daném případě převážily zájmy státu nad zájmy cizince. Správní orgány, stejně tak i městský soud, své úvahy tímto směrem odůvodnily jak ve vztahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí o vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak ve vztahu k délce doby vyhoštění, která se Nejvyššímu správnímu soudu nejví s ohledem na shora uvedené nepřiměřená. Za

pokračování

jednání vytýkané stěžovateli a) mohla být doba vyhostění stanovena až na tři roky. Nelze tedy souhlasit se stěžovateli, že nebyly zjišťovány i skutečnosti ve prospěch stěžovatele a), když jako účastník řízení byla označena i stěžovatelka b), která byla vyslechnuta, a právě zohlednění existence jejich vztahu a společného soužití se promítlo rovněž do délky doby uloženého správního vyhoštění.

[40] V souvislosti se shora uvedeným je třeba odmítnout námitku stěžovatelů, že městský soud byl povinen zjišťovat aktuální situaci stěžovatelů. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. I případné doplnění důkazů by se tedy muselo vztahovat k době rozhodování správního orgánu. Jelikož však skutkový stav byl k rozhodnému okamžiku náležitě zjištěn, mohl městský soud bez dalšího vycházet pouze z obsahu správního spisu.

[41] Stejně tak nejednal soud, ani správní orgány, svévolně, když neuvedly, jaké nebezpečí představuje stěžovatel a) do budoucna pro veřejný pořádek a bezpečnost státu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovateli a) nebylo správní vyhoštění uděleno proto, že by představoval hrozbu pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost, nýbrž z důvodu, že se na území České republiky zdržoval po dobu jednoho roku bez platného víza či povolení k pobytu. Činil tak zcela úmyslně a relativně dlouhou dobu, proto již toto jednání představuje samo o sobě závažné porušení právních předpisů, za které je možné udělit správní vyhoštění až na tři roky. Zájem státu na vyhoštění cizince, který zde pobývá neoprávněně, nelze považovat za zanedbatelný pouze z důvodu, že cizinec nepáchal žádnou další trestnou či jinou nezákonnou činnost. Opačný závěr by nutně vedl k tomu, že by se zákon o pobytu cizinců stal téměř obsolentním, neboť každý cizinec, který se chová slušně, by mohl na území ČR pobývat neomezeně bez příslušného pobytového oprávnění. K nemožnosti ho vyhostit pak nestačí pouze skutečnost, že zde v době svého nelegálního pobytu navázal partnerský vztah. Takový výklad by byl v rozporu s účelem jmenovaného zákona a nezbývá než jej zcela odmítnout. Zdejší soud uzavírá, že městský soud i správní orgány správně posoudily, že v daném případě převážil zájem státu nad zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Na tom nemůže nic změnit ani subjektivní vnímání předmětného rozhodnutí stěžovatelkou b) jako nepřiměřené a kruté sankce vůči milující osobě. Jak bylo již shora vysvětleno, rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele a), ani jeho družky, která se sice žádného nelegálního jednání nedopustila, avšak nemohla rozumně předpokládat, že vztah, který navázala s cizincem v době jeho nelegálního pobytu na území České republiky, bude moci být neomezeně a nepřetržitě realizován na území této země. I ona tak nezbytně nese následky rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele a), aniž by se však jednalo o nepřiměřený a nespravedlivý zásah do jejího života.

[42] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[44] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu